

Nejkrásnější úsměv

Matouš byl obyčejný kluk, jakých potkáváte denně stovky. Nebyl ničím výjimečný a nijak se ani nesnažil vybočovat z řady. Ani v kladném, ani v záporném slova smyslu. Učitelé a učitelky jej obvykle hodnotili jako průměrného, tichého a nenápadného žáka. A zdálo se, že to všem tak vyhovuje.

Až do okamžiku, kdy do Matoušovy třídy přišla Linda. Drobné štíhlé stvoření s helmicí tmavých kudrnatých vlasů a nevyčerpatelnou energií. Hned jí bylo všude plno, za chvíli ji znala skoro celá škola. Matouš se do Lindy hned od prvního okamžiku beznadějně zamiloval, ale Linda stěží věděla o jeho existenci. Matouš se totiž nedokázal Lindě nijak připomenout nebo dokonce ji oslovit a někam pozvat. Tak strašně se bál odmítnutí, které by zbořilo veškeré jeho naděje, že se raději ani nepokusil o sebemenší kontakt.

Zato ale dokázal parádně trpět. Maminka si dokonce myslela, že je nemocný, a přes jeho protesty ho odvěkla k doktorovi, který potvrdil to, co Matouš říkal: Nic mu není. „Ale pane doktore,“ nedala se Matoušova maminka, „vždyť on nejí, nebaví ho ani televize, ani nic z jeho koníčků, jen polehává a civí do stropu.“ Doktor se pobaveně usmál a řekl: „Asi je zamilovaný.“ – „Prosím vás, ve dvanácti?“ namítna zachmuřeně maminka a podívala se zkoumavě na Matouše. „Myslíte, že dvanáctiletí kluci nemají duši?“ opět se shovívavě usmál doktor a maminka už na to neodpověděla.

Matouše jeho nenaplněná láska nejen trápila, ale přivedla ho i k řadě aktivit, na něž by předtím ani nepomyslel. Začal totiž chodit tam, kam Linda. Na farmu s huculy a do plaveckého oddílu. Na huculy si jakž takž zvykl a docela ho to i začalo bavit, ale s plaváním byl na štíru. Tady už nebyl ani mezi průměrem, spíš mezi těmi nejhoršími, ale přesto mu plavání přineslo něco, co ani ve snu neočekával.

Ten den, ačkoliv už několik týdnů panovalo podle kalendáře jaro, bylo pochmurno, zataženo, foukal studený vítr a lidé chodili s vysoko zdviženými límci kabátů. Nevídné počasí jako by se odrazilo i ve tvářích lidí, kteří spěchali po rozmoklém nábřeží řeky, aby už co nejdříve byli doma pod střechou a v teple. Zrovna, když se bůhví proč Matouš ohlédl, zahlédl Lindu, jak se na svém růžovém kole řítí od sokolovny. Chtěl se na ni usmát v okamžiku, kdy ho bude míjet, ale všechno bylo jinak. Téměř ve stejném čase se totiž na cestičce v protisměru vynořili dva kluci rovněž na kolech, ale jeli vedle sebe a přestože na to dost šlapali, něco si zaujatě vyprávěli. Lindu vůbec nezaregistrovali. A ona si jich všimla teprve ve chvíli, kdy už nebyl čas takřka na nic. Buď by musela vrazit do kočárku s miminem, který před sebou tlačila mladá maminka s kapucí kabátu přes hlavu, anebo se pokusit vyhnout směrem k vodě. Instinktivně volila druhou variantu, přelítla i s kolem přes nízkou betonovou zídku a vzápětí bylo slyšet zdvojené šplouchnutí. Kolo se na chvíli ještě vynořilo, než jej pohltila voda, ale Lindina hlava se nad hladinou vůbec neobjevila.

Matouš se ani chvíli nerozmýšlel. Odhodil batoh s učením a tak, jak byl, skočil do šedé studené vody. Musel se ponořit několikrát, než nahmátl Lindino bezvládné tělo a vynesl ho nad hladinu. To už stálo na břehu několik lidí a snažilo se mu pomoci

nahoru. Matouš položil Lindu na cestičku a pokoušel se o první pomoc. Nemyslel na nic jiného, než aby Linda začala zase dýchat. Stalo se tak ve chvíli, kdy Lindina promodralá ústa vyplivla pramínek kalné vody a mokré řasy jejích víček se slabě zachvěly. Matouš se cítil jako vítěz nejtěžšího plaveckého závodu. Vyhrál nad smrtí, vyhrál sám nad sebou.

A když přijela sanitka, záchranář v červené kombinéze hodil Matoušovi přes ramena teplou deku a Lindě, která právě otevřela oči a udiveně zírala na Matouše i shluk lidí kolem, řekl: Zachránil ti život, děvenko, je to hrdina! A Linda se na Matouše usmála tak, jako dosud na nikoho...